

Super-Mario, al control de l'euro

José Manuel Durão Barroso i Mario Draghi, al palau Koch de Roma el mes de març passat.

Super-Mario puja de nivell. No, no és que l'heroi de Nintendo haja superat al darrer malvat que s'ha interposat en el seu camí. Aquest Super-Mario, com aquell, té un indiscutible anhel de superació, aspira a fer el bé allà on té competències, però en el cas de qui ens ocupa les seues preocupacions es limiten —que no és pas poc— als tipus d'interès, la inflació o el dèficit públic. Aquest lampista de les finances, de nom Mario Draghi, ha estat envoltat de xifres i balanços tota la vida i ara, que n'ha complit 64, aspira a convertir-se en president del Banc Central Europeu (BCE).

Draghi és, ara per ara, el màxim favorit a substituir el francès Jean-Claude Trichet, que ocupa la plaça de Frankfurt des del 2003. El seu possible nomenament —la substitució ha de tenir lloc el

L'italià Mario Draghi ha estat assenyalat per a convertir-se, a partir de l'octubre vinent, en el substitut de Jean-Claude Trichet al capdavant del Banc Central Europeu. Serà el primer president del regulador europeu procedent d'un país perifèric. Tot apunta, però, que 'Super-Mario' optarà per seguir l'ortodòxia alemanya.

mes d'octubre i l'elecció, al juny— implicaria un canvi d'envergadura dins la institució, perquè Draghi esdevindria el primer president del BCE procedent d'un país perifèric i meridional (Wim Duisenberg, predecessor de Trichet i primer màxim mandatari, era holan-

dès), procedència que té una càrrega certament negativa en medis financers. De fet, el Banc Central Europeu, institució nascuda l'any 1998 a imatge del Bundesbank, ha estat fins ara terreny reservat a representants de l'ortodòxia alemanya. Estabilitat de preus i control

La UE estreny Lisboa

Després de quasi un mes de negociacions i d'un intens estira-i-arronsa amb el govern en funcions i els agents econòmics, Portugal ja té un pla de rescat. D'aquesta manera, segueix el camí inaugurat per Grècia i resseguit per Irlanda. Representants de la Comissió Europea, el Banc Central Europeu i el Fons Monetari Internacional (FMI) presentaren la setmana passada un pla que comportarà la injecció de 78.000 milions d'euros, dels quals la Unió Europea n'aportarà 52.000 i l'FMI, 26.000, quantitats que es faran efectives durant els tres anys vinents.

Drenatge econòmic a banda, Lisboa es prepara per a assumir un programa d'ajust que inclou mesures "dures" i reformes estructurals "importants" per a sanejar les finances, segons que informaren els representants de la troica político-financera en una conferència de premsa. Entre els objectius hi ha la reducció del dèficit públic per sota dels 10.068 milions d'euros (5,9% del PIB) el 2011, de 7.645 milions (4,5%) el 2012 i de 5.224 milions (3%) el 2013. Per aconseguir-ho, el pla d'ajust obligarà a passar les tises en molts àmbits de gestió pública. Perquè si bé l'actual primer ministre en funcions José Sócrates no s'ha estat de repetir que es tracta d'"un bon acord", el ben cert és que passarà una factura ben dura per als ciutadans. Així, en el període 2012-2013, l'acord pretén estalviar 1.000 milions d'euros a l'administració pública a través de l'eliminació de serveis considerats superflus; la limitació de noves contractacions en les administracions locals, regionals i estatals per a reduir el personal entre un 1% i un 2% anual en el període 2012-2014; la congelació dels salaris el 2012 i el 2013; i la disminució de prestacions mèdiques dels funcionaris.

Els serveis bàsics no restaran al marge de la poda. L'any que ve i el següent, se sostrauran 370 milions d'euros del sistema d'ensenyament, mitjançant la reducció de personal i de subsidis a escoles privades. La retallada serà de 925 milions d'euros en el cas del sistema públic de salut, reducció que afectarà les ajudes per a la compra de medicaments i atenció hospitalària i també a les tarifes del sistema de copagament. A més, l'estat disminuirà progressivament les pensions superiors a 1.500 milions d'euros, l'assegurança per desocupació i les transferències que fa a les administracions locals i regionals. El pla d'ajust també afectarà la regulació del mercat de treball. Els desocupats disposaran de 18 mesos de prestacions i no de tres anys com fins ara i la quantitat màxima a rebre passarà de 1.257 a 1.048 euros mensuals. L'acomiadament serà més barat, sobretot per a treballadors sense contracte fix, que passaran de cobrar 30 dies per any treballat a 10 dies. El pronòstic, verbalitzat pel ministre de finances, Fernando Teixeira, és que el PIB portuguès es contragi un 2% durant aquest any i el vinent.

estricte del dèficit i deute públic han estat les seues màximes durant tot aquest temps.

"Mamma mia!" La condició transalpina de Draghi ha despertat suspicàcies a Alemanya, per tal com procedeix d'un país identificat com a menys fiable i sospitós d'haver posat en risc l'estabilitat de la zona monetària única. Resulta ben simptomàtic que el tabloide *Bilt* rebera els rumors entorn de l'elecció de l'italià amb un eloqüent "Mamma Mia!" com a titular.

Ras i curt, Draghi no era, originàriament, el candidat d'Angela Merkel. La cancellera alemanya tenia pensat d'atorgar el càrrec a Axel Weber, fins el mes passat president del Banc Central Europeu i considerat un falcó, és a dir, un implacable vigilant del rigor i la disciplina monetària. En un moviment que va desconcertar tothom, però, al febrer Weber va anunciar que es retirava. Les pressions que els estats exercien sobre el BCE perquè s'oblidara de les seues estrictes obligacions antiinflacionistes i auxiliara

les economies més dèbils en van ser la causa.

Amb aquesta deserció inesperada, els líders europeus es van trobar empesos a cercar un nou substitut. En aquest escenari va aparèixer la figura de l'italià Draghi. Nicholas Sarkozy el va avalar públicament fa només dues setmanes, cosa que intensificava la pressió sobre Angela Merkel. La revista *Der Spiegel* no s'estava de recordar, la setmana passada —quan tota la resta de la premsa europea donava per feta l'elecció—, que Alemanya manté dubtes sobre les capacitacions de qui ara per ara és president del Banc Central d'Itàlia.

Però, un italià com Draghi pot tenir a les mans la clau de la política monetària de la Unió Europea, o no? La resposta és rotundament afirmativa. Draghi és el més paregut a un alemany que ningú puga trobar-se a l'altre costat dels Alps. Les seues opinions sobre la crisi europea són més prussianes que no mediterrànies, com s'han encarregat d'apuntar aquestes setmanes alguns analistes. A 64 anys és considerat la figura italiana més respectada als cercles econòmics i polítics internacionals i és una personalitat reverida al seu país.

Un currículum impecable. L'actual governador del Banc d'Itàlia, orfe des de 15 anys, es va llicenciar amb matrícula d'honor en economia per la Universitat La Sapienza de Roma, on va ser deixeble de Federico Caffè, considerat com un dels més brillants economistes italians. D'allí passà al Massachusetts Institute of Technology (MIT) de Boston, on es va convertir en el primer italià d'obtenir-hi un doctorat.

Després de sis anys al Banc Mundial, i ja de tornada a Itàlia, va treballar breument com a assessor del governador del Banc d'Itàlia, aleshores Carlo Azeglio Ciampi, i tot seguit passà a ocupar la direcció general del Tresor. Hi romangué deu anys, que van servir per a començar a alimentar la llegenda de l'incansable i omnipresent Draghi. Durant aquell període es va encarregar d'aplegar les diverses normatives financeres existents en un únic text, iniciativa encara avui coneguda per *lleí Draghi*. Paral·lelament, va participar en la privatització de grans empreses i bancs de propietat estatal, en

un moment en què Itàlia, amenaçada per la seua elefantiasi burocràtico-administrativa i una política monetària acostumada a la devaluació permanent, es jugava l'entrada en la primera onada de països que havien d'adoptar l'euro com a moneda única. Alhora també va participar activament en la redacció del tractat de Maastricht que va establir les regles del joc de l'euro i va encapçalar el comitè encarregat de preparar les reunions de l'Ecofin. La seua capacitat de mirar el plat i les tallades li va fer guanyar-se el sobrenom de *Super-Mario*. Però no és pas l'únic apel·latiu amb què és conegut en el món de la política i les finances. *Signor Altrove* o *Mr. Somewhere else* ('Senyor En-algun-altre-lloc') també son malnoms que té assignats Draghi, un home amb molta tirada a encadenar converses i assumptes en les cimeres internacionals.

Des de l'any 2006 és governador del Banc d'Itàlia, i ha estat també president del totpoderós Consell d'Estabilitat Financera de la Unió Europea. Al seu currículum també hi consten, entre el gener del 2002 i el desembre del 2006, els càrrecs de vice-president i director executiu per a Europa del banc d'inversió Goldman Sachs, un apunt biogràfic que ha estat vist com un taca negra per alguns, però que alguns altres han valorat positivament en la

Seu del Banc Central Europeu, a Frankfurt.

mesura que l'aproxima a les regles del joc de les finances angloamericanes.

Si acaba assumint el càrrec, el Banc Central Europeu es trobarà en una situació completament nova. Per primera volta, dues persones de països perifèrics ocuparan la vice-presidència i la presidència de la institució (fins ara només hi requeia la vice-presidència). Amb el portuguès Vítor Constâncio, es formaria una mena de tàndem dels perifèrics que, segons alguns, podria contribuir a involucrar més aquests

estats en la construcció econòmica europea, fins ara acaparada per la mà de ferro dels alemanys. És només una possibilitat. Perquè, com apuntava el columnista Gavin Jones no fa gaire a Reuters, si alguna cosa és Draghi, és *desitalià*. De moment, a Alemanya van assumint la nova realitat. El fotomuntatge del governador del Banc d'Itàlia, vestit amb un barret prussià, a la portada del *Bilt* en dona fe.

Violeta Tena

Breus

Piaggio confirma la deslocalització de Derbi

Com era previsible, la italiana Piaggio, propietària de l'emblemàtica marca de motos catalana Derbi, no s'ha fet enrere i ha comunicat oficialment que el dia 31 de desembre no quedarà ni un sol treballador a la planta que té a Martorelles. 220 treballadors es quedaran sense feina amb un ERO extintiu, i la producció es traslladarà a Itàlia. La companyia ha al·legat motius econòmics, productius i organitzatius. Els sindicats recorden que el 2010 Derbi va tenir un milió d'euros de benefici, i va pagar quatre milions d'euros en concepte d'IVA a l'estat espanyol, motiu pel qual la des-

La planta de Derbi a Martorelles té 220 treballadors, que plegaran abans de final d'any.

localització no té justificació. Fa mesos que els treballadors es mobilitzen per a evitar el tancament, i ara, tot i que Piaggio assegura que no es farà enrere, es mantindran les protestes i les aturades de producció.

Rumors de venda sobre el Banc de València

Bankia vol desfer-se de la seua participació en el Banc de València (BV) o no? És la pregunta que planava a final de la setmana en els ambients financers valencians. Dimecres *Levante-EMV* havia publicat que el banc que dirigeix Rodrigo Rato volia vendre el 38% de les seues accions, que, fins ara, el situaven com a accionista majoritari. La integració de Bancaixa a Bankia va comportar el traspàs de les participacions que fins ara la caixa valenciana tenia al BV. L'endemà de la publicació, Bankia va assegurar que no tenia intenció de vendre's les accions.